

Republika Hrvatska
Trgovački sud u Varaždinu
Varaždin, Cehovska ulica 1

Poslovni broj: Povrv-82/2026-10

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Trgovački sud u Varaždinu, po sucu Denisu Krnjaku, u parničnom postupku tužitelja Ille-Service HR d.o.o., Cestica, Nova ulica 25, OIB:49069508983, kojeg zastupa punomoćnica Suzana Cesarec Nöthig, odvjetnica u Odvjetničkom društvu Porobija & Špoljarić d.o.o. iz Varaždina, protiv tuženika TUBER FORUM d.o.o., Pula, Flavijevska ulica 12, OIB:50653179640, kojeg zastupa punomoćnica Biljana Grozdanić, odvjetnica iz Pule, u sporu male vrijednosti radi isplate, nakon glavne rasprave zaključene 3. rujna 2026. u prisutnosti punomoćnice tužitelja Suzane Cesarec Nöthig, zastupnika po zakonu tužitelja Tomice Jamnika, punomoćnice tuženika Biljane Grozdanić i zastupnika po zakonu tuženika Mišela Rojnića, 23. rujna 2026.

p r e s u d i o j e

I. Prihvaća se kao osnovan tužbeni zahtjev tužitelja te se održava na snazi platni nalog sadržan u rješenju o ovrsi javnog bilježnika Fabiane Kliman iz Rovinja broj UPP/OS-Ovrv-175/2025 od 3. svibnja 2025. u kojem je tuženiku naloženo da tužitelju u roku od 8 dana plati

iznos od 2.460,30 eura sa zateznom kamatom koja teče od 24. siječnja 2025. do isplate po stopi od 11,15% godišnje u razdoblju do 30. lipnja 2025., po stopi od 10,15% godišnje u razdoblju od 01. srpnja 2025. do 30 lipnja 2026. i po stopi od 10,40% godišnje u razdoblju od 01. srpnja 2026. pa nadalje, a u slučaju promjene stope po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope iz čl. 29. st. 8. u vezi sa st. 2. Zakona o obveznim odnosima za osam postotnih poena,

kao i iznos nastalih troškova ovršnog postupka od 275,00 eura sa zateznom kamatom koja teče od 3. svibnja 2025. do isplate po stopi od 6,15% godišnje u razdoblju do 30. lipnja 2025., po stopi od 5,15% godišnje u razdoblju od 01. srpnja 2025. do 30 lipnja 2026. i po stopi od 5,40% godišnje u razdoblju od 01. srpnja 2026. pa nadalje, a u slučaju promjene stope po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope iz čl. 29. st. 8. u vezi sa st. 2. Zakona o obveznim odnosima za tri postotna poena.

II. Nalaže se tuženiku da u roku od 8 dana tužitelju plati iznos od 7,03 eura sa zateznom kamatom koja teče od 17. veljače 2026. do isplate po stopi od 10,15% godišnje u razdoblju do 30 lipnja 2026. i po stopi od 10,40% godišnje u razdoblju od 01. srpnja 2026. pa nadalje, a u slučaju promjene stope po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope iz čl. 29. st. 8. u vezi sa st. 2. Zakona o obveznim odnosima za osam postotnih poena.

III. Nalaže se tuženiku da u roku od 8 dana naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 1.144,67 eura sa zateznom kamatom koja teče od 23. rujna 2026. do isplate po stopi od 5,40% godišnje u razdoblju od 01. srpnja 2026. pa nadalje, a u slučaju promjene stope po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope iz čl. 29. st. 8. u vezi sa st. 2. Zakona o obveznim odnosima za tri postotna poena.

i

r i j e š i o j e

Utvrđuje se da je tužitelj djelomično povukao tužbu te se u povučenom dijelu ukida platni nalog sadržan u rješenju o ovrsi javnog bilježnika Fabiane Kliman iz Rovinja broj UPP/OS-Ovrv-175/2025 od 3. svibnja 2025. u kojem je tuženiku naloženo da tužitelju u roku od 8 dana plati iznos od 500,00 eura sa zateznom kamatom koja teče od 4. ožujka 2025. do isplate.

Obrazloženje

1. Tužitelj je kao ovrhovoditelj podnio prijedlog za ovrhu na temelju vjerodostojne isprave povodom kojeg je 3. svibnja 2025. doneseno rješenje o ovrsi na temelju vjerodostojne isprave javnog bilježnika Fabiane Kliman iz Rovinja, poslovnog broja UPP/OS-Ovrv-175/2025. Po prigovoru tuženika kao ovršenika Trgovački sud u Pazinu je rješenjem broj Povrv-140/2025-2 od 29. siječnja 2026. rješenje o ovrsi stavio izvan snage u dijelu kojim je određena ovrha te i odlučio da će se postupak nastaviti kao u povodu prigovora protiv platnog naloga. Trgovački sud u Pazinu rješenjem broj Povrv-140/2025-6 od 10. ožujka 2026. oglasio se mjesno nenadležnim te je predmet ustupljen ovom Trgovačkom sudu u Varaždinu kao stvarno i mjesno nadležnom sudu.

2. Tužitelj kao vjerodostojnu ispravu na temelju koje je predložio donošenje rješenja o ovrsi naznačava izvadak iz poslovne knjige – izvod otvorenih stavaka od 12. ožujka 2025. (list 8 spisa), a iz koje isprave je vidljivo da tražbina tužitelja ukupno iznosi 2.960,30 eura. Ističe se da je navedena isprava podobna za ovrhu u smislu čl. 31. st. 1. i 2. Ovršnog zakona (Narodne novine, broj: 112/12, 25/13, 94/14, 55/16, 73/17, 131/20, 114/22 i 6/24).

3. Tuženik u prigovoru u cijelosti osporava postojanje tužiteljeve tražbine. Ističe da je 18. travnja 2025. izvršio plaćanje računa broj 2349/100/1 od 24. veljače 2025. dok račun broj 709/100/1 od 16. siječnja 2025. smatra neosnovanim. Tvrdi da tužitelj nije izvršio usluge, niti isporučio robu tuženiku, ni prema vrsti, ni prema količini, ni u vrijednosti navedenoj u spornom računu. Tuženik nikada nije valjanim pravnim poslom preuzeo obvezu plaćanja ugovorne kazne dok je raskid ugovora prouzročen činjenicom neispunjavanja ugovornih obveza od strane tužitelja. Iznosi stav da ugovornu kaznu nije moguće ugovoriti kod raskida i otkaza ugovora nego samo za slučaj neispunjenja ugovorne obveze ili zakašnjenja s ispunjenjem odnosno zbog neurednog ispunjenja te i ističe da u slučaju raskida ugovora u kojem su stranke ugovorile ugovornu kaznu prestaje mogućnost ostvarivanja prava na ugovornu kaznu. Poziva se na čl. 350. st. 3. Zakona o obveznim odnosima gdje je određeno da se ugovorna kazna ne može ugovoriti za novčane obveze. Zbog svega tuženik predlaže da sud pobijano rješenje o ovrsi stavi izvan snage te da nakon provedenog postupka odbije tužiteljev zahtjev.

4. Tužitelj je činjenično i pravno determinirao predmet spora u tijeku postupka te navodi da su stranke 13. ožujka 2024. sklopile Ugovor o usluzi broj 201732 kojim se obvezao tuženiku isporučivati higijenske proizvode i pružati servisnu uslugu dozatora u poslovnom prostoru tuženika, dok se tuženik obvezao plaćati ugovorenu naknadu. Sastavni dio ugovora čine Opći uvjeti poslovanja, koje je tuženik prihvatio potpisom ugovora. Tužitelj ističe da je nakon sklapanja ugovora uredno izvršio montažu opreme kod tuženika te da je poslovna suradnja tijekom prvih mjeseci trajanja ugovora tekla uredno. Navodi da je tuženik redovito naručivao robu, tražio izmjene ugovorenih količina potrošnog materijala i podmirivao ispostavljene račune, iz čega proizlazi da je ugovor uredno izvršavan i prihvaćen od strane tuženika. Prema navodima tužitelja, početkom siječnja 2025. tuženik je elektroničkom poštom obavijestio tužitelja da je sam demontirao opremu i zatražio njezino preuzimanje. Tužitelj smatra da je tuženik time jednostrano i protivno ugovornim odredbama prijevremeno raskinuo ugovor, budući da je ugovorom bilo predviđeno da se otkaz daje u pisanom obliku preporučenom pošiljkom, a demontažu opreme obavlja isključivo tužitelj. Tužitelj smatra da mu zbog takvog prijevremenog raskida pripada paušalna naknada štete u skladu sa čl. 8.1. Općih uvjeta poslovanja, u visini od 30% preostale ugovorene vrijednosti usluga do isteka ugovorenog roka trajanja ugovora. Na toj osnovi ispostavio je račun broj 709/100/1 od 16. siječnja 2025. u iznosu od 2.460,30 eura. Tužitelj nadalje navodi da prilikom preuzimanja opreme 14. siječnja 2025. nije zatekao svu opremu koja je bila instalirana kod tuženika, već da su nedostajala tri dozatora evidentirana u njegovoj poslovnoj dokumentaciji. Budući da tuženik navedenu opremu nije vratio ni nakon poziva, tužitelj je ispostavio račun broj 2349/100/1 od 24. veljače 2025. u iznosu od 500,00 eura na ime vrijednosti nevraćene opreme. Tužitelj osporava navode tuženika da se radi o ugovornoj kazni. Ističe da čl. 8.1. Općih uvjeta poslovanja ne uređuje ugovornu kaznu u smislu čl. 350. Zakona o obveznim odnosima, već unaprijed ugovorenu paušalnu naknadu štete zbog prijevremenog prestanka ugovornog odnosa. Smatra da se takva naknada ne odnosi na neispunjenje novčane obveze, nego predstavlja dopuštenu ugovornu odredbu kojom su stranke unaprijed uredile posljedice prijevremenog raskida ugovora. Tužitelj također osporava tvrdnju da ugovor nije obvezujući za tuženika. Navodi da je ugovor tijekom cijelog razdoblja izvršavan, da je

tuženik koristio ugovorene usluge, naručivao robu, tražio izmjene ugovorenih količina te podmirivao račune, čime je svojim ponašanjem potvrdio postojanje i valjanost ugovornog odnosa. U odnosu na račun od 500,00 eura tužitelj priznaje da je tuženik 18. travnja 2025., nakon podnošenja prijedloga za ovrhu, ali prije donošenja rješenja o ovrsi, podmirio glavnicu toga računa. Stoga u nastavku postupka više ne potražuje glavnicu od 500,00 eura, već samo zakonske zatezne kamate obračunate do dana podmirenja glavnice, u iznosu od 7,03 eura. Slijedom svega navedenoga, tužitelj ustraje da se održi na snazi platni nalog u dijelu kojim potražuje iznos od 2.460,30 eura s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama te iznos od 7,03 eura na ime zateznih kamata na naknadno podmirenu glavnicu od 500,00 eura, uz naknadu troškova postupka.

5. U dokaznom postupku tužitelj predlaže pročitati dokumentaciju koju je dostavio u spis, saslušati zastupnika po zakonu tužitelja Tomicu Jamnika, saslušati svjedoka Marka Barića te i provesti knjigovodstveno-financijsko vještačenje.

6. Tuženik osporava tužbeni zahtjev u cijelosti te osporava i osnovu i visinu tužiteljeve tražbine. Tuženik prvenstveno navodi da ugovor između stranaka nije uredno izvršavan od strane tužitelja. Ističe da tužitelj nije osiguravao dovoljne količine potrošnog materijala, da isporuke nisu bile usklađene sa stvarnim potrebama ugostiteljskog objekta te da je zbog učestalih nestašica papira, sapuna i drugog potrošnog materijala bio prisiljen gotovo svakog mjeseca tražiti dodatne isporuke. Smatra da tužitelj nije ispunjavao svoju obvezu profesionalnog praćenja potrošnje i pravodobne opskrbe. Tuženik navodi da je upravo zbog takvog načina izvršavanja ugovora odlučio prekinuti poslovnu suradnju. Ističe da je 4. siječnja 2025. elektroničkom poštom obavijestio tužitelja da želi raskinuti suradnju te da je opremu demontirao kako bi je tužitelj mogao preuzeti. Smatra da je raskid bio opravdan zbog prethodnog neurednog ispunjenja ugovornih obveza od strane tužitelja. Tuženik osporava da je obvezan platiti iznos od 2.460,30 eura. Navodi da račun broj 709/100/1 nema pravnu osnovu, jer se temelji na odredbi Općih uvjeta poslovanja koja, prema njegovu stajalištu, predstavlja ugovornu kaznu prikrivenu kao paušalna naknada štete. Poziva se na čl. 350. st. 3. Zakona o obveznim odnosima te smatra da se ugovorna kazna ne može ugovoriti za novčane obveze, odnosno da takva ugovorna odredba ne može proizvoditi pravne učinke. Tuženik nadalje ističe da tužitelj nije dokazao nastanak niti visinu bilo kakve štete zbog prestanka ugovora. Smatra da sama ugovorna odredba o paušalnoj naknadi štete nije dovoljna osnova za naplatu, jer tužitelj nije dokazao kakva mu je šteta nastala niti način na koji je obračunao potraživani iznos. U parničnom postupku tuženik dodatno ističe da ugovor nije potpisala osoba ovlaštena za zastupanje društva, već zaposlenica koja nije bila član uprave niti je imala punomoć za sklapanje takvog ugovora. Zbog toga smatra da Opći uvjeti poslovanja nisu postali sastavni dio ugovornog odnosa, odnosno da ga odredbe na koje se tužitelj poziva ne obvezuju. Tuženik osporava i navode tužitelja da je prihvatio Opće uvjete poslovanja. Ističe da mu oni nisu bili uručeni niti objašnjeni prilikom sklapanja ugovora te da se na njih tužitelj ne može pozivati kako bi ostvario pravo na paušalnu naknadu štete ili naknadu vrijednosti opreme. Nadalje navodi da činjenica što je tijekom poslovne suradnje naručivao robu i plaćao račune ne znači da priznaje valjanost svih ugovornih odredbi, osobito odredbi kojima se uređuju posljedice

prijevremenog raskida ugovora. U odnosu na račun od 500,00 eura, tuženik ističe da je isti uplatio tijekom ovršnog postupka kako bi izbjegao daljnje troškove postupka, ali smatra da time nije priznao osnovanost potraživanja niti odgovornost za navodno nevraćenu opremu. Slijedom svega navedenoga, tuženik predlaže da sud ukine platni nalog sadržan u rješenju o ovrsi, odbije tužbeni zahtjev u cijelosti te obveže tužitelja na naknadu troškova parničnog postupka.

7. U dokaznom postupku tuženik predlaže pročitati dokumentaciju koju je dostavio u spis, saslušati zastupnika po zakonu tuženika Mišela Rojnića, saslušati svjedokinju Ana-Mariju Šimunić te provesti grafološko vještačenje.

8. Sud je u dokaznom postupku saslušao zastupnike po zakonu stranaka i svjedoke Marka Barića i Ana-Mariju Šimunić te je i pročitana dokumentacija koja je dostavljena u spis i to:

- vjerodostojna isprava – izvod otvorenih stavaka od 12. ožujka 2025. sa računom broj 709/100/1 od 16. siječnja 2025. izdan na iznos od 2.460,30 eura i računom broj 2349/100/1 od 24. veljače 2025. izdan na iznos od 500,00 eura (listovi 8 do 11 spisa),
- dopis punomoćnice tuženika od 27. siječnja 2025. sa povratnicom i e-mail punomoćnice tuženika od 10. siječnja 2025. (listovi 25 do 27 spisa),
- potvrda o izvršenoj uplati od 18. travnja 2025. (list 33 spisa),
- Ugovor o usluzi broj 201732 od 13. ožujka 2024. sa Općim uvjetima poslovanja (listovi 57 do 58 spisa),
- potvrde o izvršenim instalacijama (listovi 59 do 61 spisa),
- e-mail korespondencija (listovi 62 do 68 spisa),
- potvrda o povratu uređaja od 14. siječnja 2025. (list 71 spisa),
- dopis punomoćnika tužitelja od 30. siječnja 2025. sa privicima (listovi 72 do 80 spisa),
- dopis punomoćnice tužitelja od 19. veljače 2025. sa privicima (listovi 81 do 82 spisa),
- obračun zatezne kamate (list 83 spisa),
- izvatci iz sudskog registra (listovi 107 do 117 spisa),
- Ugovor o radu na neodređeno vrijeme od 4. ožujka 2024. (listovi 120 do 123 spisa).

9. Predloženi dokazi provedbe knjigovodstveno-financijskog vještačenja i grafološkog vještačenja nisu provedeni budući da su stranke na ročištu za glavnu raspravu koje je održano 3. rujna 2026. odustale od predloženih dokaza.

10. Nakon savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, a i na temelju rezultata cjelokupnog postupka, a sve u smislu čl. 8. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine, broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23 i 146/25, dalje: ZPP), sud zaključuje da je tužbeni zahtjev tužitelja osnovan.

11. Primarno se ističe da je tužitelj djelomično povukao tužbu u svom podnesku od 17. veljače 2026., a to iz razloga što je tuženik predmetnu utuženu tražbinu nakon pokretanja ovog postupka djelomično podmirio i to uplatom iznosa od 500,00 eura dana 19. travnja 2025. Budući da se tuženik u tijeku postupka nije izričito protivio

tužiteljevom djelomičnom povlačenju tužbe sud je donio odluku kao u izreci rješenja i to u skladu sa čl. 193. u vezi sa čl. 456. st. 1. ZPP-a.

12. U daljnjem tijeku postupka, dakle, tužitelj potražuje isplatu iznosa od 2.460,30 eura zajedno sa zateznom kamatom od 24. siječnja 2025. do isplate, a za koji iznos je izdan račun broj 709/100/1 od 16. siječnja 2025. (listovi 9 i 10 spisa). Uz navedeni iznos tužitelj traži i isplatu iznos od 7,03 eura, a koji iznos predstavlja zateznu kamatu koja je tekla na iznos iz računa broj 2349/100/1 od 24. veljače 2025. (list 11 spisa) odnosno tekla na iznos od 500,00 eura od dospijeca pa do dana izvršene isplate odnosno do dana 18. travnja 2025. (obračun zatezne kamate nalazi se na listu 83 spisa).

13. Primarno se ističe da među strankama nije sporno da su zasnovale ugovorni odnos u okviru kojeg se tužitelj obvezao dati tuženiku na korištenje razne uređaje te i redovito opskrbljivati tuženika s potrošnim materijalom za vrijeme trajanja ugovornog odnosa dok se tuženik obvezao mjesečno plaćati ugovorenu naknadu. Tužitelj je u spis dostavio pisani Ugovor o usluzi broj 201732 od 13. ožujka 2024. (listovi 57 do 58 spisa) za kojeg tuženik tvrdi, iako ne osporava postojanje ugovornog odnosa, da isti nije valjano sklopljen budući da je u ime tuženika pisani ugovor potpisala Ana-Marija Šimunić koja nije imala ovlaštenje za potpisivanje predmetnog ugovora. Navedena činjenica da je Ugovor potpisala Ana-Marija Šimunić među strankama nije sporna.

14. U čl. 312. st. 1. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine, broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22 i 156/22, dalje: ZOO) određeno je da ugovor što ga neka osoba sklopi kao opunomoćenik u ime drugoga bez njegova ovlaštenja obvezuje neovlašteno zastupanog samo ako on ugovor naknadno odobri. U dokaznom postupku saslušana je svjedokinja Ana-Marija Šimunić koja je u svom iskazu potvrdila da je ona osobno potpisala ugovor iz razloga što je to radila po nalogu direktora tuženika koji ju je predstavnicima tužitelja prezentirao kao svoju desnu ruku te je i navela da je sve parametre koji su stavljani u ugovor osobno dogovarao direktor tuženika te je imao saznanja o sadržaju ugovora prije potpisivanja. Saslušani svjedok Marko Barić (zaposlenik tužitelja) izjavio je da je vezano za poslovnu suradnju razgovarao s direktorom tuženika te su s njime ispregovarani svi parametri poslovne suradnje, a da je u ime tuženika predmetni ugovor potpisala Ana-Marija Šimunić i to iz razloga što je od direktora tuženika predočeno da je ona voditeljica u objektu te je iz tog razloga upravo ona potpisala taj ugovor. Nadalje, važno je istaknuti da je direktor tuženika Mišel Rojnić u svom iskazu potvrdio da je upravo on vezano za uvjete ugovornog odnosa razgovarao sa Markom Barićem te da je imao saznanja koliki je ukupni mjesečni iznos naknade koji je tuženik dužan plaćati, dok je za saslušanu svjedokinju Ana-Mariju Šimunić izjavio da je tijekom ožujka 2024. ista pomagala kod opremanja objekta Kinema pub te da ju je on pripremao da u kasnije razdoblju preuzme poziciju voditelja objekta. Nesporno je među strankama da je poslovna suradnja u prvotnom razdoblju i to tijekom 2024. i 2025. tekla uredno s time da se apostrofira da je tuženik uredno podmirivao svoje mjesečne obveze. Sve navedene okolnosti upućuju na zaključak da je direktor tuženika, iako nije on osobno potpisao predmetni Ugovor o usluzi, imao saznanja o postojanju pisanog Ugovora te je svakako isti od njegove strane naknadno odobren brojnim konkludentnim radnjama (posebice činjenicom da

su vršene uplate po mjesečnim iznosima) u smislu čl. 312. st. 1. ZOO-a. Posljedično sud smatra da je predmetni Ugovor o usluzi od 13. ožujka 2024. valjan dok je daljnja posljedica da se uz sadržaj Ugovora na ugovorni odnos stranaka primjenjuju i Opći uvjeti poslovanja tužitelja koji se nalaze na poledini potpisanog Ugovora (listovi 57 do 58 spisa). Naime, u čl. 295. st. 5. ZOO-a određeno je da opći uvjeti obvezuju ugovornu stranu ako su mu bili poznati ili morali biti poznati u vrijeme sklapanja ugovora.

15. Imajući u vidu sadržaj Općih uvjeta poslovanja tužitelja koji se dakle primjenjuju na ugovorni odnos stranaka, tužitelj ima pravo na naknadu štete iz čl. 8. t. 1. Općih uvjeta poslovanja gdje je određeno da u slučaju prijevremenog raskida ugovora od strane kupca tužitelj ima pravo na paušalni iznos naknade štete u visini od 30% preostalog iznosa naloga. Sud prihvaća tužiteljev obračun koji je vidljiv na računu broj 709/100/1 od 16. siječnja 2025. (listovi 9 do 10 spisa), a gdje je vidljivo za koje razdoblje je vršen obračun. Tako je vidljivo da je tužitelj obračunao vrijednost narudžbe za razdoblje od 15. siječnja 2025. do 12. ožujka 2027. i to u ukupnom iznosu od 8.200,99 eura odnosno 30% iznosa u smislu čl. 8. t. 1 Općih uvjeta poslovanja predstavlja iznos od 2.460,30 eura.

16. Ovdje valja istaknuti da između stranaka nije sporno da je do prestanka predmetnog ugovornog odnosa između stranaka došlo na način da je tuženik jednostrano raskinuo Ugovor. Tuženik činjenično tvrdi da se za raskid ugovora odlučio iz razloga što tužitelj nije izvršavao svoju obvezu iz Ugovora odnosno nije osiguravao dovoljnu količinu potrošnog materijala, da isporuke nisu bile usklađene sa stvarnim potrebama ugostiteljskog objekta te da je zbog učestalih nestašica papira, sapuna i drugog potrošnog materijala bio prisiljen gotovo svakog mjeseca tražiti dodatne isporuke. O razlogu raskida ugovora od strane tuženika navedeno je u svom iskazu u bitnom potvrdio i zastupnik po zakonu tuženika Mišel Rojnić. Međutim, iz provedenih dokaza ne može se zaključiti da bi tužitelj svoju obvezu na osiguravanje dovoljne količine potrošnog materijala neuredno izvršavao. Saslušana svjedokinja Ana-Marija Šimunić decidirano je izjavila da se ne sjeća da bi bilo bilo kakvih prigovora od strane tuženika te i navela da su predstavnici tužitelja dolazili redovito u predmetni objekat, a po potrebi po njihovom pozivu i dodatno. Stoga sud zaključuje da tuženik nije dokazao da bi tužitelj bilo koju svoju obvezu neuredno izvršavao pa se stoga u ovoj situaciji primjenjuje čl. 221.a ZPP-a gdje je određeno da ako sud na temelju izvedenih dokaza ne može sa sigurnošću utvrditi neku činjenicu, o postojanju činjenice zaključit će primjenom pravila o teretu dokazivanja. Budući da je na tuženiku teret dokaza činjenice eventualnog neurednog ispunjenja obveza od strane tužitelja, sud utvrđuje da ova sporna činjenica u postupku nije dokazana odnosno nije dokazano da bi tužitelj neuredno ispunjavao neku od svojih ugovornih obveza.

17. Nadalje, valja istaknuti da tuženik iznosi pravni stav da tužitelj nema pravo na isplatu utuženog iznosa od 2.460,30 eura budući da taj iznos, prema mišljenju tuženika, predstavlja ugovornu kaznu, a u čl. 350. st. 3. ZOO-a propisano je da se ugovorna kazna ne može ugovoriti za novčane obveze. Za sud nije prihvatljiv ovaj stav tuženika budući da iz čl. 8. st. 1. Općih uvjeta poslovanja tužitelja proizlazi da se u ovom slučaju radi o unaprijed ugovorenom paušalnom iznosu naknade štete u točno određenoj visini u slučaju prijevremenog raskida ugovora. Sud prihvaća pravni stav

tužitelja prema kojem se tvrdi da po svojoj prirodi unaprijed dogovoreni paušalni iznos naknade štete predstavlja izmaklu korist tužitelja koju je isti opravdano očekivao imajući u vidu ugovoreno trajanje konkretnog ugovornog odnosa. Posljedično sud smatra da predmetna tražbina ne predstavlja ugovornu kaznu iz čl. 350. ZOO-a.

18. Zbog svega sud predmetni tužbeni zahtjev tužitelja cijeni osnovanim odnosno tuženik je dužan platiti tražbinu iz računa broj 709/100/1 od 16. siječnja 2025. odnosno tuženik je dužan platiti iznos od 2.460,30 eura. Uz glavnični iznos tužitelj ima pravo i na zateznu kamatu, a to njegovo pravo proizlazi iz čl. 29. st. 1. ZOO-a u kojem je određeno da dužnik koji zakasni s ispunjenjem novčane obveze duguje, pored glavnice, i zatezne kamate, s time da prema čl. 183. st. 1. ZOO-a dužnik dolazi u zakašnjenje kad ne ispuni obvezu u roku određenom za ispunjenje. Budući da predmetni ugovorni odnos parničnih stranaka predstavlja u svojoj naravi trgovački ugovor iz čl. 14. st. 2. ZOO-a (ugovor sklopljen između trgovaca u obavljanju djelatnosti koje čine predmet poslovanja barem jednog od njih ili su u vezi s obavljanjem tih djelatnosti) stopa zatezne kamate određuje se, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope iz čl. 29. st. 8. u vezi sa st. 2. ZOO-a za osam postotnih poena. Vezano za dospijeće tražbine ističe se da je isto regulirano u točki 5. Općih uvjeta poslovanja gdje je u točki 5.7. određeno da računi dospijevaju odmah i bez odbitka.

19. Završno se ističe da tužitelj ima pravo potraživati i iznos zatezne kamate vezano za tražbinu iz računa broj 2349/100/1 od 24. veljače 2025. (list 11 spisa) i to za razdoblje od dospijeća do dana isplate. Ističe se da sud u cijelosti prihvaća obračun kojeg je tužitelj dostavio u spis (list 83 spisa) odnosno tuženik je dužan platiti iznos od 7,03 eura te i daljnju zateznu kamatu na koju tužitelj ima pravo u skladu sa čl. 31. st. 2. ZOO-a. Vezano za ovu tražbinu odlučeno je u točki II. izreke presude.

20. Slijedom navedene argumentacije sud tužbeni zahtjev tužitelja cijeni u cijelosti osnovanim te je sud u izreci presude u smislu čl. 451. st. 3. ZPP-a održao na snazi platni nalog sadržan u rješenju o ovrsi na temelju vjerodostojne isprave javnog bilježnika Fabiane Kliman iz Rovinja broj UPP/OS-Ovr-175/2025 od 3. svibnja 2025.

21. Odluka o naknadi parničnog troška temelji se na čl. 154 st. 1. ZPP-a kojim je propisano da stranka koja u cijelosti izgubi parnicu je dužna protivnoj stranci naknaditi troškove izazvane vođenjem postupka. Kako je tužitelj u cijelosti uspio u ovom postupku razvidnim proizlazi obveza tuženika na naknadu troškova postupka tužitelju. Vezano za dio novčanog iznosa za koji je tužba djelomično povučena tužitelj ima pravo na naknadu troškova u skladu sa čl. 158. st. 2. ZPP-a budući da je tuženik dio utuženog tužbenog zahtjeva platio nakon što je pokrenut ovaj parnični postupak.

22. Sud je kao potrebne troškove u smislu čl. 155. st. 1. ZPP-a za vođenje parnice tužitelju priznao slijedeće troškove u fazi ovršnog postupka kod javnog bilježnika:

- trošak javnobilježničke nagrade u predmetu javnog bilježnika prema čl. 5. Pravilnika o naknadi i nagradi javnih bilježnika u ovršnom postupku (Narodne novine, broj: 9/21, 18/22 i 154/22 – u daljnjem tekstu: Pravilnik) u iznosu od 25,00 eura (uključen PDV),

- sastav prijedloga za ovrhu po punomoćniku Tbr.11.t.1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine, broj: 138/2023 – u daljnjem tekstu: Tarifa) u iznosu od 250,00 eura (uključen PDV),

te u fazi parničnog postupka kod ovog suda:

- sastav podneska po punomoćniku od 17. veljače 2026. prema Tbr.8.t.1. Tarife u iznosu od 250,00 eura (uključen PDV),
- sastav podneska po punomoćniku od 17. ožujka 2026. prema Tbr.8.t.1. Tarife u iznosu od 250,00 eura (uključen PDV),
- zastupanje po punomoćniku na ročištima 3. srpnja 2026. i 3. rujna 2026. prema Tbr.9.t.1. Tarife u iznosu od 500,00 eura (uključen PDV, 2 x 250,00 eura),
- trošak sudske pristojbe na presudu u iznosu od 144,67 eura

odnosno sumarno je tužitelju priznat trošak postupka u iznosu od 1.419,67 eura. Trošak u iznosu od 275,00 eura dosuđen je tužitelju u izreci i to kao održavanje na snazi platnog naloga iz rješenja o ovrsi javnog bilježnika, dok je trošak nastao u fazi parničnog postupka u iznosu od 1.144,67 eura dosuđen tužitelju u točki III. izreke odnosno naloženo je tuženiku da isti naknadi u roku od 8 dana. Tužitelj ima pravo i na zatezne kamate koje teku od dana donošenja rješenja o ovrsi javnog bilježnika u skladu sa čl. 30. st. 3. Ovršnog zakona, odnosno vezano za dio troškova nastao u parnično fazi od dana donošenja ove odluke u skladu sa čl. 151. st. 3. ZPP-a.

U Varaždinu 23. rujna 2026.

Sudac:

Denis Krnjak

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude stranke mogu izjaviti žalbu u roku od 15 dana po primitku prijepisa presude. Žalba se podnosi putem ovoga suda (e-Komunikacijom za osobe koje su obvezne komunicirati putem e-Komunikacije), a o žalbi odlučuje Visoki trgovački sud Republike Hrvatske u Zagrebu.

Presuda u sporovima male vrijednosti može se pobijati samo zbog pogrešne primjene materijalnog prava i zbog bitnih povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2., osim zbog povreda iz čl. 354. st. 2. t. 3. ZPP-a.

U postupku u sporovima male vrijednosti žalba protiv presude ne odgađa ovrhu (čl. 467.a ZPP-a).

DNA:

- pun. tužitelja
- pun. tuženika

Broj zapisa: **9-3088d-8f72e**

Kontrolni broj: **0dd03-7fc54-17167**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=DENIS KRNJAK, L=VARAŽDIN, O=TRGOVAČKI SUD U VARAŽDINU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Trgovački sud u Varaždinu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.